

Arrest

nr. 106 054 van 28 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 april 2012 houdende de weigering van de aanvraag om terug in het bezit gesteld te worden van een identiteitskaart voor vreemdelingen (C-kaart) alsook de beslissing van 11 april 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juni 2012 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. JANSSENS loco advocaat P. VANWELDE en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoeker, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, diende op 24 januari 2000 een regularisatieaanvraag in, met toepassing van de wet van 22 december 1999. De verzoeker bekwam de regularisatie en werd sinds 16 februari 2002 toegelaten tot een onbepakt verblijf in het Rijk. Op 26 februari 2002 werd hij in het bezit gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister.

Op 22 februari 2008 diende de verzoeker een aanvraag in tot vestiging. De verzoeker werd in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, geldig van 5 augustus 2008 tot en met 4 augustus 2013.

Op 29 mei 2009 werd de verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdeling (C-kaart), geldig tot 20 april 2014.

Op 4 maart 2010 werd de verzoeker in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdeling (C-kaart), geldig tot 16 februari 2015.

Op 27 juni 2010 vertrekt de verzoeker naar Pakistan, hij keert terug naar België op 10 juni 2011.

Op 10 januari 2011 wordt de verzoeker van ambtswege geschrapt uit het vreemdelingenregister.

Op 13 januari 2012 dient de verzoeker een aanvraag in tot herinschrijving en om terug in het bezit gesteld te worden van een identiteitskaart voor vreemdelingen (C-kaart).

Op 11 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris (hierna: de staatssecretaris) voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag om terug in het bezit gesteld te worden van de C-kaart wordt geweigerd en waarbij wordt geoordeeld dat de verzoeker geen recht op terugkeer kan doen gelden. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 9 mei 2012 en die als volgt is gemotiveerd:

"A(...), A(...)

geboren te R(...), op (...)1973

nationaliteit: Pakistan

Deze vreemdeling heeft op 13/01/2012 gevraagd om terug in het bezit te worden gesteld van een C-kaart nadat hij werd afgevoerd van ambtswege op 10/01/2011.

Na grondig onderzoek van zijn dossier ben ik tot het besluit gekomen geen gunstig gevolg te geven aan zijn verzoek.

Artikel 39§7 van het Koninklijk Besluit van 08/10/1981 stelt dat: "De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel

Overwegende dat uit de reisstempels in zijn Pakistaans paspoort met nummer KG218323 en de voorgelegde vluchtbewijzen blijkt dat betrokkene op 27/06/2010 vanuit Frankfurt via Bahrein (IN-stempel: 28/06/2010) is vertrokken naar Lahore (Pakistan). Betrokkene is pas op 10/06/2011 vanuit Lahore (Pakistan) teruggekeerd via Bahrein (UIT-stempel: 10/06/2011) naar Frankfurt alwaar hij zou geland zijn op 11/06/2011. Betrokkene legt ook een overlijdensakte voor van zijn moeder te Pakistan op 14/03/2011. Uit dit alles blijkt dat hij het land langer dan één jaar heeft verlaten.

Hij komt aldus niet in aanmerking voor het in artikel 19§1 van de wet van 15/12/1980 bedoelde recht op terugkeer.

Bij mijn beslissing heb ik eveneens rekening gehouden met alle relevante elementen in zijn dossier en met de documenten die door betrokkene werden voorgelegd.

Wettelijke basis: art. 19 wet 15/12/1980, art. 35 en 39 K.B. 08/10/1981."

Op 11 april 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris tevens een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing, die eveneens aan de verzoeker werd ter kennis gebracht op 9 mei 2012 en die als volgt is gemotiveerd:

"In uitvoering van de beslissing van de Staatsecretaris van Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie (1) of de gemachtigde Sint-Jans-Molenbeek (2).

meegedeeld op 11/04/2012 wordt aan genaamde A(...) A(...)

geboren te R(...) / Pakistan op (...)1973

van Pakistanese nationaliteit, het bevel gegeven om uiterlijk op 08/06/2012 (30dagen), het

grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Finland, Frankrijk, Griekenland, IJsland, Italië, Zwitserland, Luxemburg, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Portugal, Spanje, Zweden, Tsjechië, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Malta, Polen, Zwitserland, Slovenië, Slovakije en Liechtenstein, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Artikel 7 van de wet van 15.12.80 , eerste lid,2 / verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig art. 6 van de wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden.”

3. Onderzoek van het beroep

3.1 Eerste middel

3.1.1 In een eerste middel voert de verzoeker de onbevoegdheid aan van de steller van de akte, hij beroept zich hierbij op een schending van artikel 1, 1° van de vreemdelingenwet en artikel 6 van het Ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het delegatiebesluit).

De verzoeker meent dat er geen wettelijke basis is voor een delegatie van de bevoegde minister *cq.* Staatssecretaris inzake het nemen van beslissing in toepassing van artikel 19, §1-3 van de vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het Koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Daarnaast merkt de verzoeker tevens op dat dergelijke delegatie evenmin blijkt uit artikel 6 van het delegatiebesluit. De verzoeker besluit dat de ambtenaar die te dezen is opgetreden, niet over enige delegatie beschikte voor het treffen van de eerste bestreden beslissing.

3.1.2 In de mate dat de verzoekers de bevoegdheid van de staatssecretaris betwisten, merkt de Raad op dat de bevoegdheden van een staatssecretaris zijn bepaald in artikel 104, derde lid van de Grondwet en in het koninklijk besluit van 24 maart 1972 betreffende de Staatssecretarissen (hierna: het koninklijk besluit van 24 maart 1972).

Artikel 104 van de Grondwet luidt als volgt :

“De koning benoemt en ontslaat de federale staatssecretarissen.

Zij zijn lid van de federale regering. Zij maken geen deel uit van de Ministerraad. Zij worden toegevoegd aan een minister.

De koning bepaalt hun bevoegdheid en de perken waarbinnen zij het recht van medeondertekening kunnen krijgen.

De grondwettelijke bepalingen betreffende de ministers zijn op de federale staatssecretarissen mede van toepassing, met uitzondering van de artikelen 90, tweede lid, 93 en 99.”

De artikelen 1 tot en met 4 van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 bepalen het volgende:

“Artikel 1. Onder voorbehoud van het bepaalde in de artikelen 2, 3 en 4, heeft de Staatssecretaris, in de aangelegenheden die hem zijn toegewezen, alle bevoegdheden van een Minister.

Art. 2. Benevens de medeondertekening van de Staatssecretaris is die van de Minister waaraan hij is toegevoegd vereist voor:

1° Koninklijke besluiten waarbij een ontwerp van wet bij de Wetgevende Kamers of een ontwerp van decreet bij de Cultuurraad wordt ingediend;

2° de bekrachtiging en afkondiging van wetten en van decreten;

3° reglementaire Koninklijke besluiten;

4° koninklijke besluiten houdende oprichting van een betrekking van de rangen 15 tot 17 (...) of houdende benoeming in een zodanige betrekking.

Art. 3. Verordenende bevoegdheid wordt door de Staatssecretaris niet uitgeoefend dan met instemming van de Minister aan wie hij is toegevoegd.

Art. 4. De bevoegdheid van de Staatssecretaris sluit die van de Minister aan wie hij is toegevoegd niet uit. Deze kan steeds een zaak aan zich trekken of de beslissing afhankelijk maken van zijn instemming.”

Uit de samenlezing van artikel 104, derde lid van de Grondwet en de bepalingen van het koninklijk besluit van 24 maart 1972 volgt dat een staatssecretaris dezelfde bevoegdheden heeft als een minister (cf. J. Vande Lanotte en G. Goedertier, Inleiding tot het publiekrecht, Deel 2, Overzicht Publiekrecht, Brugge, Die Keure, 2007, p. 815; M. Joassart, “Les secrétaires d'état fédéraux et régionaux”, Rev.b.dr.const. 2001/2, 177-196), onder voorbehoud van bepaalde welomschreven uitzonderingen.

Deze uitzonderingen zijn niet van toepassing in het kader van het nemen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Uit artikel 2 van het Koninklijk besluit van 5 december 2011 blijkt dat mevrouw M. De Block benoemd werd tot "Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie" en uit haar titel blijkt dat zij bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. artikel 1, 2° van de vreemdelingenwet).

Derhalve was M. De Block, als staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing bevoegd voor het treffen van individuele beslissingen op basis van de bepalingen van de vreemdelingenwet en van het vreemdelingenbesluit.

3.1.3 De eerste bestreden beslissing betreft een beslissing die het verblijfsrecht van de verzoeker in het Rijk bepaalt. Deze beslissing is dan ook een zaak van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De vraag die zich thans stelt, is te weten of de heer W.V., attaché, in zijn hoedanigheid van gemachtigde van de staatssecretaris, bevoegd was voor het treffen van de eerste bestreden beslissing.

3.1.4 De bevoegdheid van om het even welk administratief orgaan moet rechtstreeks of onrechtstreeks haar oorsprong vinden hetzij in de Grondwet, hetzij in de wet. Onbevoegdheid doet zich dan ook voor als een administratief orgaan handelt wanneer het daartoe niet rechtstreeks of onrechtstreeks door de Grondwet of door de wet is gemachtigd, of nog als het een gebied betreedt dat aan zijn bemoeiing niet is overgelaten. Samengevat kan gesteld worden dat een administratieve rechtshandeling pas wettig is wanneer zij van het wettelijk aangewezen orgaan uitgaat en dat er sprake is van onbevoegdheid wanneer aan deze vereiste niet is voldaan (A. WIRTGEN, "Raad van State, I. afdeling administratie, 3. middelen en het ambtshalve aanvoeren van middelen in het bijzonder", Brugge, die Keure, 2004, nr. 71).

De bevoegdheid die wettelijk aan een overheid is verleend, is geen recht waarover zij kan beschikken maar is een opdracht die haar werd opgelegd om door haar te worden vervuld.

3.1.5 De eerste bestreden beslissing vermeldt als wettelijke grondslag uitdrukkelijk de volgende bepalingen: artikel 19 van de vreemdelingenwet en de artikelen 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit. De verweerder oordeelt in de eerste bestreden beslissing dat de verzoeker *"aldus niet in aanmerking [komt] voor het in artikel 19, §1 van de wet van 15/12/1980 bedoelde recht op terugkeer"*.

Artikel 19 van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op datum van de eerste bestreden beslissing, luidt als volgt:

"§ 1. Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.

Een vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet op grond van artikel 15bis verliest daarentegen zijn recht op terugkeer in het Rijk enkel wanneer hij gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaat of wanneer hij het Rijk sinds ten minste zes jaar heeft verlaten.

De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de voorwaarden en de gevallen waarin de vreemdeling die de status van langdurig ingezetene geniet en die gedurende twaalf opeenvolgende maanden het grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie verlaten heeft, zijn recht van terugkeer naar het Rijk niet verliest.

Een vreemdeling die voorziet dat zijn afwezigheid uit het Rijk langer zal duren dan de geldigheidsduur van zijn verblijfstitel, kan een vervroegde verlenging of vernieuwing van deze verblijfstitel verkrijgen.

De toelating om het Rijk terug binnen te komen mag hem slechts worden geweigerd om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, of indien hij de voorwaarden die aan zijn verblijf zijn gesteld, niet naleeft.

§ 2. De vreemdeling, bedoeld in § 1, eerste lid, die langer dan een jaar uit het Rijk afwezig blijft, kan tot terugkeer in het Rijk worden gemachtigd in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De vreemdeling, bedoeld in § 1, tweede lid, die zijn recht op terugkeer is verloren, kan, in de gevallen en onder de voorwaarden bepaald bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de status van langdurig ingezetene herkrijgen.

§ 3. De Koning regelt de voorwaarden voor de geldigheid en de vernieuwing van de verblijfs- en vestigingsvergunningen of van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene van de vreemdeling die na een afwezigheid terugkeert in het Rijk.

§ 4. Onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid, is de minister of zijn gemachtigde verplicht tot terugname van een vreemdeling en van zijn gezinsleden, bedoeld bij artikel 10, § 1, die houder is van een Belgische EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is uitgevaardigd door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie, als gevolg van een weigering tot verlenging of een intrekking van de verblijfsvergunning afgegeven op grond van de richtlijn 2003/109/EG van de Raad van de Europese Unie van 25 november 2003 betreffende de status van langdurig ingezetenen onderdanen van derde landen, om redenen van openbare orde of nationale veiligheid, wanneer de voorwaarden voor zijn verblijf niet meer zijn vervuld of wanneer hij niet legaal in de betrokken lidstaat verblijft, zelfs indien de geldigheidsduur van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene, uitgereikt in België, is verstreken.”

De voorwaarden om opnieuw te worden ingeschreven en om het recht te hebben op terugkeer, worden verduidelijkt in de artikelen 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit.

Zo bepaalt artikel 35 van het vreemdelingenbesluit het volgende:

“De verblijfs- of de vestigingsvergunning of enig ander Belgisch verblijfsdocument wordt ontnomen aan de vreemdeling aan wie kennis wordt gegeven van een maatregel tot verwijdering van het grondgebied. Elke verblijfs- of vestigingsvergunning wordt ongeldig van zodra de houder langer dan twaalf maanden buiten het Rijk verblijft, tenzij hij aan de verplichtingen bepaald in artikel 39 heeft voldaan.”

Artikel 39 van het vreemdelingenbesluit bepaalt wat volgt:

“§ 1.- De vreemdeling die het recht van terugkeer, bedoeld in artikel 19 (§1) eerste lid van de wet, wil genieten, moet:

-bij zijn terugkeer in het bezit zijn van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

-zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmelden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats als hij meer dan drie maanden afwezig is geweest.

§ 2.- De vreemdeling die voornemens is langer dan drie maanden afwezig te zijn geeft het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren.

§ 3.- De vreemdeling die houder is van een geldige verblijfs- of vestigingsvergunning kan het recht op terugkeer uitoefenen na een afwezigheid van meer dan een jaar op voorwaarde dat hij:

1° vóór zijn vertrek bewezen heeft dat hij zijn hoofdbelangen in België behoudt en het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis heeft gegeven van zijn voornemen om het land te verlaten en er terug te keren;

2° bij zijn terugkeer in het bezit is van een verblijfs- of vestigingsvergunning waarvan de geldigheidsduur niet verstreken is;

3° zich binnen vijftien dagen na zijn terugkeer aanmeldt bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

§ 4.- De vreemdeling die wenst in het land terug te keren na de datum waarop zijn verblijfs- of vestigingsvergunning verstrijkt, moet vóór zijn vertrek, de verlenging of vernieuwing van die vergunning vragen.

§ 5.- De vreemdeling die in zijn land zijn wettelijke militaire verplichtingen moet vervullen, moet alleen het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats kennis geven van zijn afwezigheid. Bij zijn terug in België wordt hij van rechtswege opnieuw in de toestand geplaatst waarin hij zich bevond, op voorwaarde dat hij teruggekeerd is binnen zestig dagen na het vervullen van zijn militaire verplichtingen.

§ 6.- De vreemdeling die zich bij het gemeentebestuur aanmeldt om aangifte te doen van zijn vertrek om een bepaalde reden, wordt in het bezit gesteld van een attest overeenkomstig het model van bijlage 18.

§ 7.- De vreemdeling die ambtshalve wordt geschrapt door het gemeentebestuur of van wie de verblijfstitel al meer dan drie maanden is verstreken wordt verondersteld het land te hebben verlaten, behoudens bewijs van het tegendeel.”

Artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet bepaalt niet uitdrukkelijk aan wie de bevoegdheid toekomt inzake beslissingen met betrekking tot het recht op terugkeer van een vreemdeling die over een geldige

verblijfs- of vestigingsvergunning beschikt. Uit het bepaalde in artikel 19, §4 van de vreemdelingenwet dat “Onder voorbehoud van de toepassing van § 1, tweede lid, de minister of zijn gemachtigde verplicht [is] tot terugname van een vreemdeling en van zijn gezinsleden”, blijkt evenwel onrechtstreeks dat ook de bevoegdheid voor het treffen van beslissingen in toepassing van artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet toekomt aan de “minister of zijn gemachtigde”, d.i. thans de staatssecretaris of de gemachtigde van de staatssecretaris. De artikelen 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit voorzien geen bevoegdheidsregeling ter zake.

Aldus wordt vastgesteld dat de wetgever de bevoegdheid voor het treffen van beslissingen inzake het recht op terugkeer, bepaald in artikel 19 van de vreemdelingenwet, heeft toevertrouwd aan de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde. Er is derhalve een wettelijke grondslag die bepaalt dat de bevoegdheid voor het treffen van de eerste *in casu* bestreden beslissing aan de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris toekomt.

3.1.6 Er rest nog de vraag of de betrokken ambtenaar, W.V., *in casu* als gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris kon optreden. Dit is de vraag naar de formele machtiging. Immers moet de machtiging formeel tot uiting worden gebracht in een delegatiebesluit waarbij de betreffende minister een ambtenaar machtigt de beslissingen in de hoedanigheid van gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris te nemen.

Het staat buiten betwisting dat de ambtenaar die de eerste bestreden beslissing heeft genomen, de heer W.V., attaché is bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De delegaties van bevoegdheid aan een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken zijn geregeld bij artikel 6 van het delegatiebesluit.

Artikel 6 van het delegatiebesluit, luidde op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 : artikel 2, tweede lid; artikel 3, eerste lid, 7°, en tweede lid; artikel 7, tweede tot vierde lid; artikel 8bis, §§ 1er en 4; artikel 9, eerste lid; artikel 9bis; artikel 9ter; artikel 10ter, § 2, tweede lid, eerste zin, en § 3; artikel 11, § 1, eerste lid, en § 2, eerste en vierde lid; artikel 12bis, § 2, vierde lid, eerste zin, § 3, eerste tot derde lid, § 4, eerste lid, en § 6, eerste lid; artikel 13, §§ 2bis tot 5; artikel 18, § 2; artikel 19, § 4; artikel 25, vierde lid; artikel 27, § 2 en § 3, derde lid; artikel 28, tweede lid; artikel 29, tweede lid; artikel 41ter; artikel 42, § 1, tweede lid, eerste zin; artikel 42bis, § 1, eerste zin; artikel 42ter, § 1, eerste en derde lid; artikel 42quater, § 1, eerste en derde lid; artikel 42quinquies, § 4; artikel 42septies; artikel 46bis, § 1; artikel 49, § 1, 6°, § 2, eerste lid, en § 3; artikel 49/2, § 4, eerste lid, en § 5; artikel 50, tweede lid; artikel 50bis, derde lid; artikel 51, derde lid; artikel 51/5, §§ 1er en 2, en § 3, tweede en derde lid; artikel 51/6, eerste lid; artikel 51/7, eerste en tweede lid; artikel 51/8, eerste en tweede lid; artikel 52/2, § 2, eerste lid, 3°; artikel 52/3, § 1 en § 2, eerste lid; artikel 53bis; artikel 57/30, § 1, eerste en vijfde lid, en § 2, eerste en tweede lid; artikel 57/33; artikel 57/34, §§ 1er en 5; artikel 57/35, § 1, eerste lid, § 2, eerste lid, §§ 3 en 4; artikel 57/36, § 2, eerste en tweede lid; artikel 61, § 2 en § 3, eerste lid; artikel 61/2, § 1, § 2, eerste en derde lid, en § 3; artikel 61/3, § 1, eerste lid, § 2, eerste en tweede lid, en § 3; artikel 61/4, § 1, eerste lid en § 2; artikel 61/5; artikel 61/8; artikel 61/12, vijfde lid; artikel 61/13, § 3; artikel 61/17; artikel 61/20, eerste lid; artikel 61/22; artikel 61/23; artikel 72, eerste en derde lid; artikel 74/4, § 4, eerste lid; artikel 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°; artikel 74/6, §§ 1,1bis, en § 2, alinea 1er; artikel 74/7.

§ 2. De delegaties van bevoegdheid bedoeld in § 1 kunnen ook worden overgedragen aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, ten minste, een functie uitoefenen van administratief assistent.

In dit geval worden ze overgedragen door middel van een schrijven dat gedateerd en ondertekend wordt door de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken, of diegene die de managementfunctie - 1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, waarmee hij de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die in het eerste lid bedoeld worden met naam en toenaam aanduidt.”

3.1.7 Nazicht van de eerste bestreden beslissing leert dat deze beslissing werd genomen in toepassing van artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet. Deze beslissing houdt een beoordeling in van het recht op terugkeer van de verzoeker, die van ambtswege werd geschrapt uit het gemeenteregister en die zich al dan niet meer dan twaalf maanden in het buitenland bevond.

Artikel 19, §4 van de vreemdelingenwet is te dezen niet van toepassing. Artikel 19, §4 van de vreemdelingenwet handelt immers over de specifieke situatie waarbij de minister c.q. staatssecretaris of zijn gemachtigde verplicht is tot terugname van de vreemdeling (en zijn gezinsleden) die houder is van de EG-verblijfsvergunning voor langdurig ingezetene en ten aanzien van wie een verwijderingsmaatregel is uitgevaardigd door de bevoegde overheid van een andere lidstaat van de Europese Unie. Uit de thans voorliggende gegevens blijkt niet dat de verzoeker houder zou zijn van een EG-verblijfsvergunning van langdurig ingezetene (D-kaart), noch blijkt dat jegens de verzoeker in een andere lidstaat van de Europese Unie een verwijderingsmaatregel zou zijn getroffen. Ter terechtzitting gevraagd naar de toepasbaarheid van artikel 19, §4 van de vreemdelingenwet, doet de verweerder afstand van het verweer dat stelt dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 19, §4 van de vreemdelingenwet.

Het is thans dan ook buiten betwisting dat de eerste bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing vermeldt tevens als juridische grondslag de artikelen 35 en 39 van het vreemdelingenbesluit.

3.1.8 De Raad stelt vast dat noch artikel 6 van het delegatiebesluit, noch enige andere bepaling van dit besluit zoals het van toepassing was op het ogenblik van het treffen van de eerste bestreden beslissing verwijst naar een bepaling van de vreemdelingenwet of, daargelaten de vraag of een wettelijk toegekende bevoegdheid mag gedelegeerd worden via een koninklijk besluit, een bepaling van het vreemdelingenbesluit op grond waarvan kan worden besloten dat een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd zou zijn om de eerste bestreden beslissing te treffen als gedelegeerde van de minister c.q. staatssecretaris.

3.1.9 De Raad dient dan ook te concluderen dat de bestreden beslissing getroffen werd door een daartoe niet bevoegde ambtenaar.

Het eerste middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.2 Vijfde middel

3.2.1 In een vijfde middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 19 en 62 van de vreemdelingenwet alsook van de materiële motiveringsplicht. De verzoeker beroept zich tevens op een manifeste beoordelingsfout. Het middel wordt als volgt toegelicht:

“En ce que,

La première partie adverse constate dans la première décision entreprise que le requérant a embarqué en date du 27 juin 2010, à l’aéroport de Frankfurt (Allemagne), à destination du Pakistan et a atterri à Frankfurt, venant du Pakistan, en date du 11 juin 2011 ;

Estimant que le requérant semble avoir quitté le territoire belge durant plus d’un an, la première partie adverse en déduit que l’intéressé ne peut donc bénéficier d’un droit de retour en vertu de l’article 19§ 1 de la loi du 15 décembre 1980 ;

Alors que,

Aux termes de l’article 19, §1 de la loi du 15 décembre 1980, «L’étranger, qui est porteur d’un titre de séjour ou d’établissement belge valable et quitte le pays, dispose d’un droit de retour dans le Royaume pendant un an. » ;

En l’espèce, la première partie adverse ne pouvait faire application de l’article 19 de la loi du 15 décembre 1980 et refuser de voir le requérant remis en possession de son titre de séjour dès lors qu’elle n’établit pas que l’intéressé s’est effectivement absenté durant une telle période ;

En effet, les dates renseignées dans la première décision entreprise renseignent un séjour au Pakistan de 11 mois et 14 jours ; la partie adverse reconnaît d’ailleurs elle-même ne pas être en mesure d’établir une absence d’un an au moins dès lors que, dans la première décision entreprise, elle fait valoir que le requérant semble s’être absenté du pays durant plus d’un an ;

Il n’y a donc pas eu de perte du droit de séjour du requérant et c’est en violation des dispositions et principes visé au moyen que la première partie adverse a pu, aux termes de la première décision attaquée, refuser de voir le requérant inscrit à son adresse de résidence en Belgique et remis en possession de son titre de séjour (si tant est que la première partie adverse ait été compétente pour prendre pareille décision, v. supra) ;”

3.2.2 De verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Verzoekes stelt dat hij geen jaar afwezig was en dat de bestreden beslissing slechts een afwezigheid motiveert van 27 juni 2010 tot 10 juni 2011.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat beide hogervermelde data slechts de respectieve in- en uitreisdata vermelden van verzoekers vluchten via Frankfurt naar Bahrein. Dit impliceert niet dat verzoeker onmiddellijk voorafgaand aan deze data zich nog in België zou bevonden hebben.

Verzoeker vroeg pas op 13 januari 2012 om hem opnieuw in te schrijven. Daarbij leverde hij geen bewijs vanaf wanneer hij terug in België verbleef, hoewel hij hierom werd verzocht door de verwerende partij.

Op 17 januari 2012 werd verzoeker verzocht om bewijzen in te dienen van zijn aanwezigheid in België van 17 september 2010 tot op heden. Verzoeker heeft geen enkel bewijs neergelegd. Van de verwerende partij kan uiteraard niet worden verwacht dat zij een negatief bewijs voorlegt.

De bestreden beslissing motiveert terecht dat verzoeker gedurende meer dan een jaar niet in België verbleef. Deze vaststellingen vinden wel degelijk steun in de stukken van het dossier.”

3.2.3 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388, FOQUET; RvS 20 september 2011, nr. 215.206, VANNESTE ; RvS 5 december 2011, nr. 216.669, GLORIE.).

Middels de eerste bestreden beslissing heeft de verweerder geoordeeld dat de verzoeker niet in aanmerking komt voor het in artikel 19, §1 van de vreemdelingenwet bepaalde recht op terugkeer.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker op 4 maart 2010 in het bezit wordt gesteld van een identiteitskaart voor vreemdeling (C-kaart), geldig tot 16 februari 2015. Op 10 januari 2011 wordt de verzoeker van ambtswege geschrapt uit het vreemdelingenregister. Op 13 januari 2012 dient hij een aanvraag in tot herinschrijving en om terug in het bezit gesteld te worden van een identiteitskaart voor vreemdeling (C-kaart).

Derhalve is artikel 19, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet van toepassing. Het genoemde artikel bepaalt *“Een vreemdeling die houder is van een geldige Belgische verblijfs- of vestigingsvergunning en het land verlaat, heeft gedurende een jaar recht op terugkeer in het Rijk.”*

Het komt aan de verweerder toe om te onderzoeken of de verzoeker voldoet aan de voorwaarden tot terugkeer. Het komt aan verzoeker toe te bewijzen dat hij het land niet heeft verlaten of dat zijn afwezigheid uit het land niet langer dan één jaar heeft geduurd.

De eerste bestreden beslissing motiveert als volgt met betrekking tot verzoekers afwezigheid uit het Rijk: *“Overwegende dat uit de reisstempels in zijn Pakistaans paspoort met nummer [...] en de voorgelegde vluchtbewijzen blijkt dat betrokkene op 27/06/2011 vanuit Frankfurt via Bahrein (IN-stempel: 28/06/2010) is vertrokken naar Lahore (Pakistan). Betrokkene is pas op 10/06/2011 vanuit Lahore (Pakistan) teruggekeerd via Bahrein (UIT-stempel: 10/06/2011) naar Frankfurt alwaar hij geland zou zijn op 11/06/2011. Betrokkene legt ook een overlijdensakte voor van zijn moeder te Pakistan op 14/03/2011. Uit dit alles blijkt dat hij het land langer dan één jaar heeft verlaten.”*

De verzoeker voert terecht aan dat uit de vaststellingen *“dat betrokkene op 27/06/2011 vanuit Frankfurt via Bahrein (IN-stempel: 28/06/2010) is vertrokken naar Lahore (Pakistan)”* en dat *“betrokkene pas op 10/06/2011 vanuit Lahore (Pakistan) teruggekeerd [is] via Bahrein (UIT-stempel: 10/06/2011) naar Frankfurt alwaar hij geland zou zijn op 11/06/2011”* niet blijkt dat de verzoeker langer dan een jaar het land heeft verlaten. In de bestreden beslissing wordt niet onderzocht wanneer de verzoeker België zou hebben verlaten om zich naar het vliegveld te Frankfurt te begeven, noch wanneer hij na zijn aankomst te Frankfurt naar België zou zijn teruggekeerd. Uit de enkele vaststelling dat de verzoeker op 27 juni 2010 vanuit Frankfurt naar Pakistan is vertrokken om er op 11 juni 2011 terug te landen, blijkt evenwel niet dat hij meer dan een jaar het Rijk zou hebben verlaten. Het in de eerste bestreden beslissing gehanteerde motief om de verzoeker niet toe te laten zijn recht op terugkeer zoals bepaald in artikel 19, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet uit te oefenen, is dan ook niet deugdelijk. Dienvolgens is de materiële motiveringsplicht geschonden.

3.2.4 Waar de verweerder in de nota met opmerkingen stelt dat *“beide hogervermelde data slecht de respectieve in- en uitreisdata vermelden van verzoekers vluchten via Frankfurt naar Bahrein. Dit impliceert niet dat verzoeker onmiddellijk voorafgaand aan deze data zich nog in België zou bevonden hebben. Verzoeker vroeg pas op 13 januari 2012 om hem opnieuw in te schrijven. Daarbij leverde hij*

geen bewijs vanaf wanneer hij terug in België verbleef, hoewel hij hierom werd verzocht door de verwerende partij. Op 17 januari 2012 werd verzoeker verzocht om bewijzen in te dienen van zijn aanwezigheid in België van 17 september 2010 tot op heden. Verzoeker heeft geen enkel bewijs neergelegd. Van de verwerende partij kan uiteraard niet worden verwacht dat zij een negatief bewijs levert", dient te worden vastgesteld dat dergelijke motivering niet blijkt uit de eerste bestreden beslissing. Deze argumentatie maakt dan ook een a-posteriori motivering uit, die het vastgestelde gebrek in de motieven van de eerste bestreden beslissing niet kan herstellen.

3.2.5 Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de eerste bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht schendt. Het vijfde middel is in de aangegeven mate gegrond.

3.3 Ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 april 2012.

Aangezien het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten van 11 april 2012, dat genomen werd "*in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris van Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie (...) meegedeeld op 11/04/2011*" duidelijk het gevolg is van de eerste bestreden beslissing en deze laatste beslissing door dit arrest wordt vernietigd, is het passend om ook de tweede bestreden beslissing uit het rechtsverkeer te halen, omwille van de goede rechtsbedeling.

3.4 Een onderzoek naar de mogelijke schending van de overige in het verzoekschrift aangevoerde schendingen is niet nodig nu de eventuele gegrondheid ervan niet tot een ruimere vernietiging kan leiden.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft gegronde middelen aangevoerd die leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 525 euro dient te worden terugbetaald.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1.

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 april 2012 tot weigering van de aanvraag om opnieuw in het bezit gesteld te worden van een C-kaart, wordt vernietigd.

Artikel 2

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 11 april 2012 wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Artikel 5

Het door de verzoekende partij onverschuldigd gekweten rolrecht ten belope van 525 dient te worden terugbetaald.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. C. DE GROOTE,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

C. DE GROOTE